

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2011 / 3

Sóvárgás az elszalasztottakra

Évek folyamán összegyűlik mindenféle gizgaz a tudatunkban, amik érzelmeink egykor csillogó színeit elfektetik. Folyamatosan erősödik bennünk a vágy egy meggyógyult, ép világ után, és kérdésekkel nyugtalanít.

Mi lenne, ha hétéves koromban szerettem, tiszteltem volna a szüleimet és tanítóimat, s ma ne kellene együtt élnem a csőd érzésével?

Mi lenne, ha tizenhét évesen nem követtem volna el azt a csibészséget, s ma nem kellene testi és pszichikai károsodást magammal hurcolnom?

Mi lenne, ha kicsit várni tudtam volna, és nem ugrok bele 27 éves fejjel egy házasságba, s ma nem kellene együtt élnem egy társsal, aki tulajdonképpen soha nem szeretett igazán?

Mi lenne, ha amikor 37 éves voltam, több időt fordítottam volna a gyermekeimre, és ma nem kellene gyötrődnöm kificamodott életük miatt?

Minden szebb lenne ...

Boldogság utáni vágyunkkal megfestünk egy szeretettel, örömmel, békével teljes, rózsaszín világot. Pedig nagyon hamar el kell engednünk az álmainkat, mert az élet kényszerít rá. És ez helyénvaló. Ugyanis nem a megálmódott Paradicsomba, hanem a terhes hétköznapokba kiáltja bele Jézus:

„Jöjjetek énhozzám ti elutasítottak és kihasználtak. Magamhoz fogadlak és meggyógyítlak titeket. Jöjjetek énhozzám, kik testi-lelki egészségeteket tönkretettétek. Én a gyengékben vagyok erős. Jöjjetek hozzám, kik önfejtő döntéseket hoztatok. Itt vagyok nálatok, az egyenetlent kiegyenesítem. Jöjjetek hoz-

zám, kik vétkeztetek a felebarát ellen. A bűnbánónak megbocsátok, és törődni fogok felebarátaitokkal is.”

Ha minden az álmaim szerint alakult volna, akkor most ott ülnék saját vélt Édenemben, és az igazi Paradicsomot soha el nem érném. Hiszen akkor nem kerestem volna a Megváltót, mert minek is? Viszont akkor nem ismertem volna meg mennyei Atyámat sem, aki jobban szeret, mint a világ összes édesapja együttvéve. És végül magához fog venni, hogy örökre velem legyek.

*Hogyha ez a szócska, hogy „ha” nem létezne,
Akkor apám biztos milliomos lenne.*

Iskolába menet szoktuk ezt a mondókát emlegetni, amikor valaki olyan gondolatokba gabalyodott, hogy „mi lenne, ha ... mert akkor ...” Gyerekfejjel is tudtuk, hogy a *ha* és *akkor* ábrándjával nem jutunk messzire az életben. Mégis vannak emberek, akik órákig, hetekig, hónapokig, sőt évekig toporognak ebben a zsákutcában.

Bárcsak ne tettem volna...

Bárcsak megtettem volna...

Néhány héttel ezelőtt kislányunkat, Dominikát elütötte egy autó. A kormányánál ülő hölgy valahogy nem tudott lefékezni, és néhány méteren keresztül magával húzta a gyereket, aki végül a járdán kötött ki megsebesülve.

Telefonon értesítettek, vagyis egy munkatársnő informált kifulladásra: „Siess azonnal haza, a kislányodat elütötte egy autó...”

Rohantam a kocsimhoz, a szívem majd kiugrott a helyéből. Minden lehetőség végigfutott az agyamon. Könyörögtem belső nyugalomért. Útközben dühös voltam a piros forgalmi lámpákra.

Hazaérve a heverőn találtam a kicsit. Arca hófehér volt. Halántékából szivárgott a vér. A szeme bedagadt. Hasfájásról panaszkodott.

De Dominika élt! Úgy tűnt, hogy nem súlyos a sérülése. Hála Istennek! Az orvos kérdéseire mindent szépen el tudott magyarázni. Egy kapocccsal összefogták a felrepedt fejbőrt, és kapott egy fájdalomcsillapítót.

Két nappal később meglátogatott minket az autós hölgy. Persze a balesetről beszélgettünk. Az illető egyre-másra azt hajtogatta: „Bárcsak a másik úton mentem volna!...”

Dominika pedig este így imádkozott: „Édes Istenem, áldd meg azt a nénit, aki elgázolt!”

Ha olyanok nem leszek, mint a gyermekek...

Krisztus elhívott követének
Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Mindenkor örüljetek!

Aldott esti összejövétel után hívő testvéreknél töltöttem az éjszakát. Lefekvés előtt a háziasszony még felszolgált egy kis harapnivalót. A fiatal anyát teljesen betöltötte az Ige üzenete, és lelkesen bizonygatta, mennyi áldást nyert.

Reggel, mielőtt továbbutaztam, elkészítette a reggelimet. Közben még egyszer az előző esti összejövételről kezdett beszélni.

„Szinte nem tudtam elaludni a boldogságtól és drága Megváltómban való örömtől” – bizonygatta.

Miközben így áradozott, kifutott a tej, és az égett szag betöltötte a konyhát. A testvérnő hangulata egy csapásra megváltozott.

Idegesen sopánkodott: „Valahányszor ilyesmi történik, odalesz az egész napom!”

Túláradó örömeiből egy szikra sem maradt. Erre aztán volt még egy kis privát bibliaóránk. Meg van írva: *Örüljetek az Úrban mindenkor! (Filippi 4,4)*. Életünket nem a siker öröme, hanem az Úrban való öröm jellemzi. Ezért tudjuk elhordozni a sikertelenséget is, anélkül hogy az örömet elveszítenénk. Ez az öröm független a körülményektől. Ha úgy teszünk, ahogy az Írás tanít, mély és maradandó örömről lesz, amit senki és semmi nem rabolhat el tőlünk.

Hol a boldogság?

Hazafelé tartottam egyszer az esti összejövételről, amikor észrevettem az út szélén két fiatal nőt, akik integettek, hogy vegyem fel őket. Mivel meglehetősen késő volt, megálltam. A szomszéd faluba igyekeztek, és boldogan beszálltak. Beszélgetésükből megértettem, hogy táncolni indultak.

„Úgy látom, olyanokat vettem fel, akik keresik a boldogságot” – kapcsolódtam a beszélgetésükbe.

„Pontosan – hagyták helyben a szavaimat. – Örülünk, hogy magával visz minket, így hosszabb lesz az esténk.”

„Eszerint, ha holnap reggel felvennélek titeket, olyanokkal lenne dolgom, akik megtalálták a boldogságot, nemde?” – folytattam kérdő hangsúllyal.

„Ó - mondta az idősebbik -, nem tudja, hogy ha az ember áttáncolt egy éjszakát, olyan a feje, mintha fából lenne?”

„Akkor ez tehát nem vezet boldogsághoz – állapítottam meg. – Jobban kellene terveznetek, hogy a vágyott célt elérjétek.”

A nő rezignáltan csóválta a fejét. „Minden ember keresi a boldogságot, de eddig még senki nem találta meg.”

„Azonban itt az autóban ül valaki, aki megtalálta” – céloztam meg a kíváncsiságukat.

Szinte egyszerre kiáltották: „Hogy lehetséges? Mondja el, hogy találta meg a boldogságot! Mi is szeretnénk megtapasztalni, ahelyett hogy örökké sikertelenül keresgéljünk.”

Természetesen ezt nem kellett kétszer kérniük.

„Jézus Krisztus megbocsátotta a bűneimet, és iránta való hálából most úgy élek, ahogy neki tetszik. Ezért állandó az örömöm, mert ott leszek egyszer Megváltómmal a mennyben.”

„Álljon meg! – szólt a két nő egyszerre. – Ki akarunk szállni. Ezt a kegyes dumát nem hallgatjuk tovább. Minket nem érdekel!”

„Nem, nem, most nem lesz kiszállás – ellenkeztem. – Elviszlek titeket a célig.”

Persze nem hallgattam útközben. Elmondtam nekik, hogyan lehet Jézushoz jönni és megmenekülni az örök kárhozattól. Életükben legalább egyszer halották az örömhírt.

A jegygyűrű

Vasárnap sokszor három összejövételt is kellett tartanom. A testvérek mindig megkínáltak. Jó alkalom volt ez arra, hogy közelebbről megismerjük egymást.

Fred testvér érdekes történetet olvasott, és elmesélte: „Volt egy fiatal házaspár. A két ember többnyire együtt végezte a munkát az istállóban. Egy ilyen alkalommal a fiatalasszony hirtelen észrevette, hogy elvesztette a jegygyűrűjét. Mindketten rémülten végigkutatatták az egész istállót. Az asszony sírva turkált a szalmakupacban, de a gyűrű eltűnt és nem került elő. Imádkoztak is érte – hasztalan. Végül feladták a keresést.

’Ha elég pénzünk lesz – vigasztalta a fiatal férj a feleségét -, új gyűrűt veszünk neked.’

Ebben maradtak. Telt az idő, és a gyűrű feledésbe merült. Jött a nyár, az ősz, a tél s végül a tavasz. A fiatal gazdasszony buzgón ültetgetett a kertben. Egy szép vasárnap a házaspár kis sétát tett, majd együtt örvendeztek pompás kertjüknek, mely csodásan zöldellt, a magok mind kihajtottak. Nem csoda, hiszen ősszel alaposan megtrágyázták a földet saját istállójukból.

A bab már mint erőteljes növényke tört elő. A büszke gazdasszony hirtelen lehajolt. Mi fénylik a babnak az indáján? Alig akart hinni a szemének: a hajtáson ott csüngött a jegygyűrű. Volt öröm! Szív-ből hálát adtak mennyei Atyjuknak. Sokáig tartott, de imádságuk végül meghallgatást talált.

*

„Te, Fred – mondtam -, ez érdekes történet volt. Három héttel ezelőtt ugyanis szintén elvesztettem a jegygyűrűmet, fogalmam sincs, hol. Teljesen reménytelen, az a gyűrű nem fog előkerülni.”

Frednek más volt a véleménye.

„Imádkozni fogok érte – mondta. – Majd meglátod, mit tesz Isten.”

Úgy tűnt, hogy barátom teljesen bizonyos a maga látásában, én viszont kételkedtem. De alig telt el néhány nap, a fiam nagy újsággal fogadott, mikor hazaértem.

„Felhívott egy öreg ember – mesélte. – Feleségével együtt nagytakarítást csináltak, és közben találtak egy jegygyűrűt. A bevésett írást már nem lehet kiolvasni, de a férfi azt mondta, hogy az utóbbi hetekben csak két személy járt náluk. Egyik közülük kétségtelenül a gyűrű tulajdonosa. Biztosan a te elvesztett gyűrűd az.”

Szívesen vállaltam a 100 km autózást, hogy megkapjam a gyűrűt. Örömmel mondtam el az idős testvéreknek, hogy Isten milyen csodálatosan szemmel tartja gyermekeit, és segít rajtuk. Közösen adtunk hálát az Úr jóságáért.

Amikor Fred megtudta a történet végét, egész arca ragyogott.

„Bizony, így kell továbbra is bízni Jézusban! – mondta ujjongva. – Ha már ilyen kicsi dolgokban segít, mennyivel inkább szabad mindent rábízunk. Hiszen meg van írva: *Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled*” (Zsid 13,5).

A legszebb nap

Megbízást kaptam, hogy egy számomra ismeretlen helyen tartsak összejövetelt.

Nagy parasztházhoz érkezve úgy véltem, hogy a célnál vagyok. Bekopogtam az ajtón - semmi hang, semmi válasz. Megpróbáltam minden módon észrevétni magam, de sikertelenül. Végül kinyitottam az ajtót, és hosszú folyosóra kerültem, ahol jobbra-balra ajtók sorakoztak. Ismét kopogtattam, de nem kaptam választ. Teljesen a folyosó végén egy ajtó kissé nyitva állt. Odamentem, és hangot hallottam.

Óvatosan belestem a nyíláson, s egy 4-5 év körüli kisfiút láttam, aki burgonyát hámozott.

Közben énekelt, mégpedig mindig ugyanazt a sort: „*Az volt a legszebb nap, mit Istenem adott.*”

Kezébe vett egy nagy burgonyát és jókora darabokat vágott le róla, ahelyett hogy vékonyan hámozta volna. Végül a nagy burgonyából csak kis darabka maradt, amit a gyerek szomorúan nézegetett, aztán egy tányérba dobta.

Majd újra felhangzott: „*Az volt a legszebb nap, mit Istenem adott...*”

Ha már átélte az ember ezt a legszebb napot, melyen Jézustól elnyerte az üdvösséget, ahogy a költő kifejezi: „... *Mikor Jézus földi létem sötétjébe lépett*”, akkor vele minden nap a legszebb nap lesz. S ha nem lenne sikerem a földi életben, akkor is minden nap ujjonghatok: „*Az volt a legszebb nap, mit Istenem adott.*”

Nem a kis énekes volt az egyetlen személy, akit a házban találtam. Valóban a keresett helyen jártam, és este áldott összejövetelünk volt.

Követek Kánaánból

Pompás svájci hegyi világunk engem mindig szinte ellenállhatatlan erővel vonzott. Mennyei Atyánk csodálatosan alkotta meg a földet, és a természet tele van szépséggel, melyeken csak ámulni tudunk.

Sátor-evangéllizációt tartottam Villeneuve-ban, a Genfi-tó mellett. Marc, akinek égett a szíve Jézusért, segített az igehirdetésben is. Egy szép napsütéses reggelt kihasználva autóval felmentünk a hegyekre. Megcsodáltuk a kiváló országutat, mely felvezetett messze, az elhagyatott hegycsúcsra. Hirtelen azonban tábla állta utunkat: *Magánterület.*

„Akkor is tovább megyünk – döntött Marc -. Esetleg találunk embereket, akiknek adhatunk egy traktátust és beszélhetünk az evangéliumról.”

Hajtottunk hát tovább, s egy nagy térre értünk. Az út megszűnt. Leparkoltunk és kiszálltunk.

S akkor futva közeledett egy munkás, aki mély meghajlással köszöntött minket. Ugyanilyen gyorsan el is szaladt, nyilván, hogy jelentse valahol az érkezésünket. Rövid idő múlva megjelent néhány férfi vasárnapi öltözékben. Ők is meghajoltak és tisztelettel köszöntek.

Egyikük megkérdezte: „Jól utaztak? Nem számítottunk ilyen korai jövetelre.”

Marcnak egymásra néztünk. Világos lett, hogy valami tévedésről van szó. Mivel csak rövid autótúrát akartunk tenni a hegyekre, nem vettünk magunkra szabadidő ruhát, hanem rajtunk maradt az öltöny és nyakkendő. Azonkívül mindkettőnkénél volt egy kis bőrtáska Bibliával és traktátussal. Nem turistának látszottunk, inkább üzletembereknek.

„Milyen az idő Rómában?” – hangzott a következő kérdés.

Marc mosolygott. „Nem tudjuk. Nem jártunk Rómában.”

Az arcokon kérdőjel látszott.

„Esetleg régóta úton vannak?” – kérdezte az egyik vontatottan. – Nyilván önök azok a küldöttek, akik az elektromos berendezésünket látni akarják?”

„Nem, mi nem olasz küldöttek vagyunk. Ennél sokkal magasabb a beosztásunk. Mi Krisztusért járunk követségben – magyarázta Marc. 2Korintus 5,20-ra gondolt. – Megbízással jövünk önökhöz: „*Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.*”

Kinyitotta a táskáját, és adott mindenkinek egy traktátust. A férfiak örömmel elfogadták, és még többet kértek az üzem minden munkása számára. Természetesen szívesen adtunk. Majd hamarosan megérkeztek a valódi olasz küldöttek, mi pedig elbúcsúztunk.

Később Marc így mesélte el az esetet a feleségemnek: „Képzeld, ma úgy üdvözöltek és tiszteltek meg bennünket, mint római küldötteket.”

„Régóta az vagy – mosolygott a feleségem -, csak nem Rómából, hanem a mennyei Kánaánból.

Jézus nevét kedvessé tenni az emberek előtt, ez egyébként is a legnagyobb tisztesség.”

Mielőtt kiáltanának, én felelek

Egyszer a berni felvidéken tartottam evangélicációt. Több ottani testvért jobban megismertem. Részben egész egyszerű körülmények közt éltek, de hitéletük mély benyomást tett rám.

Meglátogattam egy kedves nőtestvért, aki nagy nyomorúságban volt. Télen a férjét lavina temette maga alá. Az asszony egy sereg gyermekkel maradt kereset nélkül. Legidősebb fia az utolsó osztályt végezte. Alig várta, hogy végre a bibliai kurzusra mehessen és konfirmálhasson. Öröme aggódó mosolyt csalt ki az anyából: honnan szerezzen konfirmációra öltönyt a fiának? Ilyen külön kiadást nehéz pénzügyi helyzete nem engedhetett meg.

A fiú gyakran végezte a szükséges bevásárlást édesanyjának. Egy napon izgatott örömmel tért vissza Frutigenből.

„Mama, képzeld, mi történt! – áradt belőle a szó. – Valamelyik kirakatban láttam egy komplett öltönyt inggel, mindennel együtt, s az egész csak 182 frankba és 70 rappenbe kerül.”

„De hiszen tudod, hogy nincs pénzünk – sóhajtott az anya. – Átalakíthatom apád ünneplő öltönyét. Meg kell elégedned vele.”

„De anya, a konfirmációra mégis csak új ruha kellene. Mit tehetnék, hogy rendes öltönyöm legyen?”

„Imádkozhatsz.”

„Igen, azt fogom tenni.”

Azonnal be is fordult a szobába, hogy édesanyja jó tanácsát kövesse. Az anya utána ment, és mindketten letérdeltek imádkozni, az asszony nehéz szívvel, a fia tele reménységgel. A gyerek bizakodó szavakkal ecsetelte a Megváltónak, mire van szüksége, hogy méltóképpen legyen felöltözve erre az alkalomra. „És az egész csak 182 frank 70 rappenbe kerül” – fejezte be az imáját.

„Drága mennyei Atyám, hallottad, mit mondott a fiú” – imádkozott az anya, de nem nagy reménységgel fűzött kérése meghallgatásához.

Aztán könnyes szemmel számolt be róla, mi történt az imádság után, mert Isten valóban közbelépett.

„Másnap a postás pénzesutalványt hozott, amit két nappal azelőtt adtak fel Argau kantonban – mesélte az asszony –, mégpedig pontosan 182 frankot és 70 rappent. Mélyen megszégyenültem, a fiú viszont ujjongott. Így tehát új öltönyben mehetett a bibliai kurzusra és a konfirmációra.”

Hogy történhetett ilyesmi? A család szükségét itt-ott megemlítették az összejöveleken azzal a kéréssel, hogy imádkozzanak értük. Valaki aztán bizonyára nemcsak imádkozott, hanem cselekedett is.

Később Aarauban egy összejövetelen beszámoltam erről a precíz imameghallgatásról. Az óra végén

egy nőtestvér odajött hozzám, és köszönetet mondott a tudósításért.

„Ezt miattam kellett elmondanod – magyarázta. – Hallottam a bibliaórán erről a családról, és eszembe jutott a perselyem. Pénzt gyűjtöttem új téli kabátra. Viszont nem volt rá égető szükségem, ezért úgy döntöttem, hogy elküldöm a pénzt a családnak. Megszámoltam, és 182 frank 70 rappen volt. Azonban nem akartam ilyen nem kerek összeget küldeni. Úgy gondoltam, küldök 180 frankot, de bensőleg nem tudtam megnyugodni. Még elaludni sem tudtam, míg végül eldöntöttem, hogy a kerekítetlen összeget juttatom el. És most mennyire örülök, hogy engedtem Isten Lelke intésének!”

Újra bebizonyosodott, amit az Írás mond: *Mielőtt kiáltanánk, én felelek (Ézsaiás 65,24)*.

A vihar lecsendesül

Az év utolsó napján, szilveszterkor, szokás a gyülekezetünkben, hogy összejövünk, és közösen töltjük el ezt az estét. Ilyenkor hálásan visszaemlékezünk arra, amit Isten az elmúlt esztendőben cselekedett.

Kis gyülekezetünk T.-ben nagy örömet élt át abban az évben. Hitre jutott egy fiatal család. René, az apa még nem rendelkezett nagy bibliaismerettel, de gyermeki módon bízott a mennyei Atyában. Ahogy nálunk lenni szokott, szilveszter este a gyülekezet minden tagja kapott egy jeligét (kis kártyát egy bibliai Igével), és néhányan bizonyosságot tettek, hogyan tapasztalták meg Isten segítségét.

Mint az összejövetel vezetője, megkértem Renét is, hogy mondjon el valamit fiatal hitéletéből.

Kissé félénken jött előre. „Ez az első alkalom – kezdte –, hogy ennyi ember előtt magasztalhatom mennyei Atyámat. Bizonyosságot tehetek róla, hogyan segít a szükségben.

A hatóság mostanában mindig újabb előírásokat küld. Ebben az évben felszólítottak: túl alacsony az istállóknak, az állatoknak nincs elég légterük. Egy megoldás van, meg kell emelnem a tetőt. Valamelyik nap neki is fogtam. Meglazítottam a tetőt, hogy másnap majd feljebb emeljem és rögzítsem. Persze kíváncsi volt, hogy szélségszerűen maradjon, és le ne sodródjon az egész. Éppen lefeküdtem, amikor egy heves széllelés kicsapta a hálószobánk ablakát. Ilyen gyorsan még soha nem borultam térdre. ’Drága mennyei Atyám – könyörögtem –, kérlek, csendesítsd le azonnal a vihart, különben leszakítja a tetőt!’

Abban a pillanatban megszűnt a szél, ahogy ezt itt, a hegyvidéken ritkán tapasztaljuk. A csend tartott egészen addig, míg a tetőt szilárdan meg nem rögzítettük. Gondolhatjátok, hogy nem feledkeztünk meg a hálaadásról.”

Mi is, akik már évek óta követtük a Mestert, elámultunk, milyen csodálatosan segített ennek a fiatal hívőnek, aki gyermeki módon bízott benne.

(Folyt. köv.)

Kellemetlen kérdések

- Meddig élvezte Éva a gyümölcs-kalandot? Estig?
 - Hova állította Ráchel később a házi bálványt? A teve nyergére?
 - Mikor viselte tulajdonképpen Ákán a zsákmányolt köntöst? Éjjel a sátrában?
 - Mit vásárolt Géházi feltehetően a szerzeményéből? Lepra-kenőcsöt?
 - Milyen gyakran akart még Sámson a nőkbe belebolondulni? Míg meg nem kopaszodik?
 - Sarukötő Sodomából... Valóban kívánatos gazdagság?
- Van olyan bűn, ami igazán boldoggá tett téged?
Testi vágyad követése maradéktalanul kielégített?
A bűn élvezete tartós elégedettséget nyújtott?
Újabb kétes kísérlet megéri a kockázatot?
Mi a boldogság nyitja?
- Valóban tenned kell titokban, ami mennyei Atyád előtt úgyis nyilvánvaló?
 - Szükséged van mint a világosság gyermekének szennyes kacatokra a sötétség birodalmából?
 - Az ég polgára vagy – világi zugok csempészárújára áhítozol?
 - Bármi szerzeményed biztosíthatja számodra az örök üdvösséget?
 - Nem bízol Urunkban, hogy éppen most teljes elégséget adhat neked?

Hajlandó vagy-e becsületes választ adni és levonni a megfelelő konzekvenciákat?

A kísértés fejszéje ott fekszik lelki gyökereinken.
A bűn csábítására feleletként adott minden engedmény az élet idegpályájára csap le bennünk.
Minden vereség károsítja ellenálló-képességünket és még esendőbbé tesz.
Viszont minden bűnbánó vallomás hatásosan begyógyítja a sebeket.

Ne engedd, hogy életfádat egy hirtelen támadt, heves vihar kidöntse!

Andreas Fett

„fest und treu” 132. sz.

Viharos események

Kint már teljesen besötétedett. A hold sarlója fényesen felkúszott az égre, s a csillagok egymás után tűntek fel a mennybolton. Későre járt, csaknem éjfél volt, mire Junker úrtól elbúcsúztam. Kibontakozott előttem, mennyi áldozat, félreértés, csalódás volt az ára annak, ha valaki az egykori NDK-ban Krisztushoz akart ragaszkodni.

De hadd beszéljen maga Junker úr.

„Tizennégy éves voltam, és osztálytársaimmal együtt konfirmálni akartam. Édesanyám mint hívó asszony imádkozott velem, és sok bibliai történetet mesélt nekem. Noé és az özönvíz, Ábrahám kivonulása hazájából, József és testvérei, Saul király, Dávid

és Góliát, Dániel az oroszlánok vermében — mindezeket jól ismertem. Ha édesanyám a vihar lecsendesítését ecsetelte, a lábam is megizzadt. Szinte hallottam a hullámok tombolását, láttam, ahogy a szél a vitorlát szaggatja, és recsegve széttörnek az evezők. Megrémültem, amikor a tanítványokat halálos félelem fogta el, és rémülten felkiáltottak: 'Uram, segíts, mert elveszünk!' Aztán a vihar zúgása közepette a Megváltó felállt, és ráparancsolt az elemekre: 'Hallgass, némulj el!' És akkor a tenger lecsendesült. Az Ó- és Újtestamentumban feljegyzett isteni tettekkel mentem este az ágyba, és Luther reggeli áldásával ébredtem.

Félénk természetű voltam, de abban a gyermeki hitben éltem, hogy Jézus az én Uram, Megváltóm, az Ő kezében biztonságban lehetek.

Lázás örömmel vártam a konfirmáció napját, hiszen ez lesz az én napom, az én nagy ünnepem!

Azonban semmi sem lett belőle. Engednem kellett apámnak, aki párttitkár volt Honecker idejében. Feladata abban állt, hogy látogatta az üzemet, és a munkások számára ideológiai oktatást adott.

'Fiam – mondta röviden és határozottan –, a konfirmációt felejtsd el. Nem engedem, hogy kegyes érzéseid tönkretégyék a karrieremet. Én párttitkár, a fiam meg konfirmandus – ez úgy illik össze, mint a tűz meg a víz. A gondolatot verd ki a fejedből!'

Könyörögtem, sírtam, megpróbáltam apámat áthangolni. Végül mikor semmi kérés nem használt, dacos lettem. 'De én az osztálytársaimmal együtt akarok konfirmálni! Összes barátom ott fog állni az oltárnál, és megkapják az áldást, csak én legyek ebből kizárva?! Papa, ez lehetetlen, ezt nem teheted velem! Hát a konfirmáció talán rossz dolog? Hiszen a hit nincs megtiltva! Anya is akarja, hogy ott legyek, ő az én pártomon van!'

Ekkora felháborodással apám nem számolt. Végül kompromisszumot javasolt: 'Gerold, ha részt veszel az állami ifjúsági avatáson, akkor egy év múlva konfirmálhatsz. De nehogy világgá kürtöld a javaslatomat!'

Nehéz szívvel végül beleegyeztem. Csalódást jelentett, hogy nem állhatok társaimmal együtt az oltárnál, de azzal vigasztalódtam, hogy egy év múlva konfirmálhatok.

Alávettem tehát magam az ifjúsági avatásnak. Az ajándékok, amiket szüleim barátaitól kaptam, némileg kiszabadítottak bánatos hangulatomból. Utána jelentkeztem a lelkészünknel konfirmációi oktatásra.

A következő év szinte elrepült. Végre májusban került volna sor az én nagy napomra. Mennyire örültem neki! Az egyházi oktatáson rendszeresen részt vettem, és a lelkész nagyon jól megértette a problémámat. Igazi apát jelentett a számomra, ami különösen jót tett, mert édesapám pontosan ebben az időben elhagyott minket. A barátnőjéhez költözött. Az ese-

mény leginkább anyámat sújtotta le. Rettenetesen szenvedett, és sokszor hallottam őt zokogni a hálószobájában. Nem lehetett megvigasztalni.

Egy napon, röviddel a nagy esemény előtt apám megjelent nálunk két felettese kíséretében. Hosszú beszélgetés következett. Egyre bombáztak érveikkel, hogy mondjak le a konfirmációról. 'Fiú, apád a pártban van, ezt nem teheted meg velem! Éppen most olvastuk az egyházi újságban a konfirmálók listáját és köztük a te nevedet. Makacsságod miatt apád elvesztheti az állását. Olyan rendes, tehetséges fiú vagy. A keresztyéneknek nincs jövőjük a mi államunkban. Állj mellénk, mi esélyt kínálunk neked és támogatni fogunk.'

Csaknem két órán keresztül gyúrtak. Tizenöt éves voltam, és a beszédben nem olyan járatos, mint a pártiak ezek a magas méltóságai. Leginkább azt fájlaltam, hogy apám ott ült és egy szót sem szolt a védelmemre. Elfélejtette volna a megállapodásunkat, hogy először ifjúsági avatás és aztán konfirmáció? A vádlóim oldalán állt, és ez mélyen megsebzett.

Végül megadtam magam. A konfliktust, hogy apám hivatali felemelkedésének kerékkötője legyek, nem tudtam vállalni.

Apám és két kísérője felemelt fejjel elhagyták a házat. Céljukat elérték, és pedig ott ültem sírva és leverten, mint egy rakás szerencsétlenség.

Május 19-e gyásznap lett a számomra. Székem üresen maradt az oltárnál. Míg a többieket megáldották, én a leghátsó padban a könnyeimet törölgettem. Iszonyúan szenvedtem.

Egyre bátortalanabb lettem. Gyötört a lelkiismeret-furdalás, Júdához hasonlítottam magam, aki Urát elárulta. Igen, Júdás voltam. Ez a gondolat nem hagyott nyugodni. Képtelen voltam így folytatni az életet. Fontolgattam, hogy milyen kiutat találhatnék, és elhatároztam, hogy titokban konfirmálok. Beszéltem a lelkészünkkel, és tervembe beavattam anyámat meg a bátyámat. A húgom előtt hallgattam, nehogy kifecsegye a szándékomat.

Hétköznap került sor az eseményre. Csúnya, viharos volt az időjárás. Felhőszakadás módján ömlött az eső, elárasztva az utcákat. A kutyát sem zavarták volna ajtó elé ilyen ítéletidőben.

Este jöttem haza az építkezésről, ahol mint tanuló dolgoztam. Megmosdottam, megfésülködtem.

'Csak nem akarsz még kimenni? – akadt belém a húgom. – Randevúd van egy lánnyal? Tiszta megőrültél! Vödörből öntik fentről a vizet, és te kívánczol?'

Hallgattam és kiléptem a házból. Konfirmációs ruhámat bátyám már elvitte a nagyanyámhoz. Édesanyám fél órával korábban elindult a szomszédba, hogy feltűnést ne keltsünk. Bőrig átáztam, mire a lelkészhez értem. Úgy tűnt, hogy az ég is ellenem esküdött, és mintha ezer kötéllel akartak volna viszszahúzni.

'Most, vagy soha' – bátorítottam magam. Konfirmálni akartam, letenni a fogadalmat, hogy Jézust hűségesen követni fogom. Édesanyám elkísért ezen az úton, így hát mégsem éreztem magam annyira egyedül.

Letérdeltem az oltárnál, és a lelkész megáldott. Ettől kezdve kész voltam életemet az Úr Jézus vezetésére alá rendelni. Konfirmációi Igém nagy bátorítást jelentett: *'Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad'* (És 54,10).

A krízis időszakában, amikor ki akartam szaladni Isten iskolájából, ez az Ige tartott meg. Újra meg újra tapasztaltam az Úr kimondhatatlan jóságát. Ámulok, hogy a Mindenható soha nem fordította el tekintetét rólam.

Néha végponthoz értem, azt sem tudtam, mi lesz a családdal. Apám elvált az édesanyámtól, és megszakította velünk, gyermekekkel is a kapcsolatot. Anyám búskomor lett. Egyszerre rám szakadt a felelősség anyámért és húgomért, de ezt a terhet túl nehéznek éreztem. Valósággal lehengerelt. És Isten mégis velem volt. Kitartottam, gondját viseltem a húgomnak – a bátyám akkor már nős volt –, és igyekeztem, hogy a ház és a kert rendben legyen.

A legnagyobb problémát beteg édesanyám jelentette. Tudtam, hogy sürgősen orvosi segítségre lenne szüksége, talán idegklinikán volna a helye, de ez megoldhatatlan feladatot rótt rám. Sejtelmem sem volt, hová kellene fordulnom. Ki fizetné ki a kezelést? Tizenhat éves fejjel még olyan fiatal voltam. Az édesanyám iránti szeretet mégis mozgásba hozott. Kerülő úton elértem célomat, viszont elérkeztem én is idegeim terhelhetőségének határához.

A legfeszültebb időben apám levele repült a házba. Csupán néhány szó volt, de éreztem belőle, hogy aggódik értem. Kimondani sem tudom, milyen jót tettek a gyér sorok. Felvettem vele a kapcsolatot, és rendszeresen látogattam. Nem sokkal később rákban megbetegedett. Kötelességemnek éreztem, hogy halál felé menetelő, hosszú útján elkísérjem. Nem győzte hangoztatni, mennyire hálás a szeretetemért.

Kibékültünk. Amikor ugyanis a halál közelít valakinek az életéhez, akkor a kicsi kicsi lesz, a nagy pedig igazán nagy. Így fedezhettem fel életemben mindig Isten nyomdokait, és továbbra is követni akarom Őt."

Eddig a beszámoló

Számomra csak a hála maradt Isten iránt, aki megerősített egy fiatal embert, hogy az Ő követésére induljon. Beszélgetésünk az Úr magasztalásával végződött, amikor letérdeltünk imádkozni. Új látás érelődött bennem a kísértéseket illetően, amiket fiatal keresztyének nehéz politikai időkben elszenvedtek, és mély tisztelettel adóztam a szenvedésben való kitartásuk előtt.

L. B.

Engedd el...

Kari Clausen hajlamos volt belekapaszkodni azokba, akiket nagyon szeretett. Kisebb korában a hűgába, később a férjébe, közeli barátokba és idős szüleiébe.

Különösképpen vonatkozott ez a gyermekeire. Kari túlzásba vitte az anyai gondoskodást és aggodást gyermekei biztonságáért. Maga is gyűlölte ezt a tulajdonságát, de nem tudott szabadulni tőle. Istenbe vetett hite sem jelentett megoldást, és az sem, hogy az ötéves Cole és a hároméves Anna eddig minden balesetet megúsztak néhány karcolással.

„Istenem, kérlek, segíts, hogy ne kelljen annyira beléjük kapaszkodnom” – könyörgött. De utána újra csak aggodalmaskodott. Mikor aztán valóban megtörtént a katasztrófa, amivel mindig számolt, legmerészebb elképzelésében sem tudott volna felkészülni arra a napra, amelyen az egész élete egyik pillanatról a másikra gyökeresen megváltozott.

Már napok óta ládákat csomagoltak férjével együtt, mert költözés előtt álltak. A gyerekek ezalatt a kertben játszottak, a szülők pedig egyik csomagot a másik után rakták az ott álló teherautó utánfutójára.

Egyik délután már éppen befejezték a munkát, és Mel, a férj, barátjával tett-vett még a hálóban.

„Mama, be tudnád kötni a cipőmet?” – Cole rontott be egy pár tornacipővel a kezében. – Annával játszunk még egy kicsit a ház mögött.” Kari ölébe ültette és megölelte a gyereket. „Persze hogy tudom – mondta, és összeborzolta a fiú sima barna haját. – Csak nagyon vigyázzatok, és maradjatok a kerítésen belül.” Cole mosolygott, és eltűnt hűgával a hátsó bejáraton keresztül.

Kari elrakta a postát, és felfedezte közte az új-ságot, amire már régen várt.

Nagyszerű, gondolta, leülök kint, ott fogom elolvasni, és közben szemmel tartom a gyerekeket.

Ebben a pillanatban óriási puffanást hallott, még a föld is megremegett a lába alatt.

„Cole, Anna!” – kiáltotta, és kifutott a házból.

Amikor meglátta, mi történt, szinte megállt a szívverése. A teherautó másfél mázsás raklapja kikapcsolódott a rögzítő horogból, és lezuhant. A kis Anna a soktól megdermedve, kitégult szemmel állt mellette. A fiúnak semmi nyoma.

„Hol van Cole?” – kiáltott rá az asszony a kövémeredt kislányra, de a csöppség úgy állt, mintha földbe gyökerezett volna a lába.

Kari odarohant az autóhoz, és észrevette a súlyos fémlap alatt Cole mozdulatlan testét. A gyerekek orrából, füléből, szájából folyt a vér, és a félméz a fején. Semmire nem reagált.

„Mel! – üvöltötte Kari. – Segítség!”

A férj, aki szintén hallotta a csattanást, azonnal ott termett. Egyesült, egyenesen emberfeletti erővel leemelték a rakodólemezt a fiú fejéről. A behorpadt koponyából is folyt a vér.

Kari az élettelen fiúcskát karjára vette. „Istenem – nyögte hisztérikus, rekedt hangon –, meghalt!” Ügy érezte, hogy mindjárt elájul, és átadta a gyereket az apának. „Mel, segíts, Mel, mit tegyünk?” Cole testén egyedül a tornacipő nem volt vérrel átitatva, és Kari biztosra vette, hogy a fiú már nem lélegzik.

„Hozd az autókulcsot, azonnal a kórházba kell vinnünk” – mondta Mel visszafojtva rémületét, és futott a gyerekekkel a kocsira felé.

Kari összeszedte magát. Felkapta a slusszkulcsot, és bezuhant a vezetőülésbe. Pillanatok alatt az autópályára értek. „Meg fog halni, Mel. Nem tudunk haladni ebben a forgalomban.” Kari keze reszketett, és a szíve vadul kalapált.

„Még lélegzik.” Az apa hangja erőteljes volt és határozott. – „Nem fog meghalni. Imádkozz, Kari. Koncentrálj a vezetésre, és imádkozz!”

Kari egy darabig imádkozott, kérte Istent, hogy könyörüljön a fián, tartsa életben. Aztán eszébe jutott kedvenc éneke, amit olyankor énekelt, amikor különösen szüksége volt Isten békességére. Halkan, könnyekbe fúló hangon énekelni kezdte:

„Hűséged végtelen ... édes Megváltóm ...” A megnyugtató szöveg és dallam lecsendesítette. Hátanézett a fiára, aki továbbra is mozdulatlanul feküdt Mel Karjában.

„Még lélegzik.”

Hát amíg lélegzik, addig van remény. Egyszerűen reménykedni kell. Kari hajtott tovább, és hirtelen valami napnál világosabb lett előtte. Ebben a pillanatban semmi, de semmi nem létezett, amit Cole érdekében tehetett volna. A gyerek teljesen Isten kezében volt, mint egyébként mindig, olyankor is, amikor ő halálosan aggódott érte. Aggodalmaskodása alapján véve semmit nem használt.

Ez a gondolat még jobban lecsendesítette. Kari hajtott tovább, amilyen gyorsan csak tudott, és közben megszakítás nélkül könyörgött Cole életéért

„Imádkozz csodáért, Kari – szólalt meg Mel nyugodt hangon. – Egyre lassabban lélegzik.”

„Egész idő alatt azt teszem.” Az asszony hangja zokogásba fulladt. – „Minden Isten kezében van,” Nem mesze a klinikától Cole köhögni kezdett és gurgulázó hangot hallatott. Vér ömlött a szájából. Mel óvatosan nyugtatgatta, és a fiú kinyitotta a szemét.

„Apu, segíts ...” nyögte akadozva, és a szeme kifordult. – „Aludni szeretnék.”

Nem, ne aludj, Cole, gondolta az anya szorongva, mert akkor talán nem ébredsz fel többé.

„Cole – szólalt meg Kari, s közben mereven az útra szegezte a tekintetét –, tudod, hogy apa és anya nagyon szeretnek téged.”

A gyerek nem reagált.

„Szeretünk téged – tette hozzá Mel –, és Isten is szeret. Most is törődik veled.”

Cole ismét behunyta a szemét, és a szülőknek titokban olyan érzésük volt, hogy elveszítették őt. Kari visszaemlékezett egy hónappal korábbi eseményre. Férjével együtt fektették le a gyerekeket, és az imádkozást befejezve Mel elmagyarázta nekik, hogy most nagypéntek van, sok évvel ezelőtt ezen a napon feszítették meg az Úr Jézust.

„Ezt tudom – szakította félbe Cole –, a tanító néni elmondta az iskolában, hogy Jézus értünk halt meg a kereszten, és mi behívhatjuk a szívünkbe.”

„Így van” – bólintottak a szülők. A fiú egész arca ragyogott. „És én meg tettem!”

„Mit tettél meg, Cole?” – kérdezte Kari kíváncsian. Cole lelkesen magyarázta: „Hát imádkoztam, és Jézust a szívembe engedtem.”

Miközben Kari a bejárat előtti parkolóba hajtott, érezte, hogy ez a visszaemlékezés különösen megvigasztalja. Mintha a bizonyosságon keresztül, hogy Cole számára elkészített hely van a mennyben, Isten békességgel ajándékozta volna meg. A szeme még tele volt könnyel, de szíve megnyugodott. Egész életében aggodalmaskodott, miközben Mel erős és bizakodó volt, Most férje arcára ült ki a félelem, és mi alatt a kapu felé igyekeztek, Kari megragadta a párja könyökét. „Mel, tudod, hogy Isten kezében van.”

Mel bólintott, és hagyta, hogy a könny végigfolyjon az arcán. „Tudom. Nem tehetünk egyebet, Isten kezére bízunk.”

Az előcsarnokban várakozók rémülten meredtek a vérben úszó gyerekekre és a szülőkre, akiket azonnal a vizsgálóba vezettek. Cole köhögni kezdett, amikor az asztalra fektették, és felsírt. „Nem kapok levegőt!” Kari majdnem rosszul lett a gondolattól, hogy gyermeke a saját véérébe fog belefulladás. Odahajolt férjével együtt a kicsi fölé. „Ne félj, édesem, mama és papa is itt van. Minden jó lesz.”

Az orvosok és nővérek kapkodva igyekeztek bekötni az infúziót.

„Mi is történt tulajdonképpen?” – kérdezte az orvos, miközben Cole pulzusát próbálta tapintani. Mel beszámolt az eseményről, s a doktor közölte vele, hogy a sérültet át kell szállítaniuk egy másik kórházba, ahol speciális berendezés van ilyen súlyos fejsérülés kezelésére. Kari gyorsan felhívta a szüleit, kérte, hogy jöjjenek el. „És imádkozzatok, mama – sírt Kari a telefonba. – Kérj meg mindenkit, akit csak elérsz, hogy imádkozzanak.” Később megtudta, hogy még az est beállta előtt emberek százai imádkoztak értük az egész országban.

A szülők és két nővér az előtérben vártak a beteggel a mentőre. A fiú arca riasztóan fehér volt, a nővér nem érezte a pulzusát. „Azonnal vége van – szólt riadtan –, gyorsan orvost!” Ebben a pillanatban Cole megmozdult, hosszú szempillája reszketett, aztán mintha valaki hátulról támasztotta volna, felült és szemével a távolba meredt. „Jézus... kérlek... vi-

gyázz rám” – mondta halk, érthető hangon, és visszahanyatlott. A nővérek hitetlenkedve néztek egymásra és a szülőkre. De már jöttek a mentők, és sietve kitolták a sebesültet.

Az est hátralevő részét Kari és Mel mintegy fátyolon keresztül látták. Barátok, rokonok gyűltek köréjük, miközben az orvosok rétegfelvételt készítettek. Megállapították, hogy az agy súlyosan sérült. Az idegsebész közölte, hogy a koponyacsont néhány szilánkjába behatolt az agynak abba a részébe, mely a beszéd, a hallás és az emlékezet centruma. Ha bekövetkezik is az egyelőre kilátástalannak tűnő gyógyulás, a gyerekek nem lesz többé az, aki volt.

Kari összeesve zokogott Mel karjában. Maga előtt látta a mosolygó, intelligens, életvidám gyermeket, és nem tudta elképzelni, hogy fogja viszontlátni. A rokonok, barátok körbefogták a két szülőt, és a műtét hat órája alatt nem szüntek meg imádkozni.

Végül kinyílt az ajtó, és megjelent a sebész. Levette arcáról a műtősmaszkot, és hunyorított a szemével. „Jöjjenek – mondta –, köszöntsék a fiukat.”

Kari levegő után kapkodott. „Szóval ő... eszerint ő ...” – dadogta hitetlenkedve. „Győződjének meg személyesen” – bátorította a doktor.

Az anya belekarolt a férjébe, és követték az orvost Cole ágyához. A gyerek arca olyan volt, mint a pergamen, fejét vastag kötés takarta. Kinyújtotta az ujját, és ebben a pillanatban bőffentett egyet. „Bocsánat” – suttogta. Karit elborította a megkönnyebbülés hulláma. Cole tud beszélni, sőt az illem szabályai sem törődtek ki belőle! Nem veszítették el őt!

A frissen műtöttet átvitték az intenzív osztályra, ahol percről percre javult az állapota. „Megkaphatnám a fogkefém?” – kérdezte a nővértől. Az ápolónő először a fiúra bámult, aztán a lázlapra, majd odafordult a jelenlevő szülőkhöz: „Az orvosok azt sem tudják, hogy vélekedjenek erről a gyerekről.”

A látványos javulás ellenére öt nappal a baleset után Cole alá kellett vesse magát az agyhártyagyulladás esélye miatt egy antibiotikum-infúzióknak. A kezelő orvos előre megmondta, hogy ez nagyon fájdalmas lesz. Clausenéknek naponta kétszer kellett végignézniük a gyermek szenvedését.

A tortúra minden résztvevőt a totális kimerülés szélére sodort, és egy este, amikor a kezelés ideje közeledett, Kari úgy érezte: egyszerűen testileg nem fogja még egyszer kibírni a fiúcska gyötrelmét. Tudta viszont, hogy Cole számol anyja jelenlétével és imáival. Odalépett a betegágyhoz, és felsóhajtott: *Istenem, segíts!*

Letérdelt a beteg mellett. „Uram – könyörgött –, nem bírom tovább, de bízni akarok benned, mint Cole. Te hatalmasabb vagy, mint a világ összes baktériuma, mint minden orvosság, mint minden félelem és aggodalom. Kérlek, őrizd meg most a fiamat a fájdalomtól!”

Nyílt az ajtó, a nővér hozta az infúziót. Kari befeküdt Cole mellé az ágyba, és magához ölelte őt. Az ápolónő behelyezte a tűt, mire a fiú megmozdult. „Itt vagyok – nyugtatta Kari. – Nem lesz semmi baj, mama imádkozik.” Néhány nővér készenlétben állt, hogy lefogják a gyereket, ha üvölni kezd. Csend volt a szobában és sötét. A folyadék lassan csepegett. Eltelt tíz per, aztán húsz. Cole békésen aludt. Az ápolónők kérdő tekintettel néztek egymásra. Fél óra múlva a kezelés befejeződött. Cole egész idő alatt meg sem mozdult. *Köszönöm, Uram* – suttogta Kari. A baleset óta másodsor bizonyította Isten kézzelfoghatóan, hogy mindent Ő tart ellenőrzés alatt.

Cole tíz nap múlva hazakerült. Egy ideig sem mire sem emlékezett a végzetes eseményből, aztán egy napon játék közben az anyjára nézett. „Mama, én húztam ki a biztosítékot, azért esett le a rakodó.” Kari beható tekintetet vetett a fiúra. „Nagyon fájt – folytatta a gyerek –, de aztán jött Jézus.”

„És milyen volt Jézus, drágám?” Kari érezte, hogy a szíve gyorsabban dobog.

Cole mosolygott. „Hát ... olyan egészen fehér. Aztán te meg papa levettétek rólam a lemezt.”

„Ez az egész, amire emlékszel?” – kérdezte az anya. Cole arca elkomolyodott. „Jézus akkor is oda-jött, amikor a kórházban voltunk. Felültetett, és kértem, hogy segítsen. Erre megölelt, és azt mondta: 'Cole, minden rendbe jön.'”

Kari jól emlékezett az eseményre és könny szökött a szemébe. „Ó, Cole!” Letérdelt a gyerek mellé és átölelte. Közben érezte, hogy mindkettőjüket átfogja egy másik kar, mely megtartotta kisfiát a legnagyobb baj idején, amikor ő semmit, de abszolút semmit nem tehetett érte.

K. K.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Március 1. kedd **Mát 17,14-21**

„*Uram, könyörülj az én fiamon...tanítványaid...nem tudták... meggyógyítani.*” (15.16)

Jézus elhívott tanítványának. Embereknek szolgálnunk életük nagy krízishelyzeteiben. Jó, ha szolgálunkat úgy végezzük, hogy tudják: a segítség nem tőlünk jön, sőt ha mi tehetetlennek bizonyulnánk is, az Úr közel van a megtört szívűekhez.

Március 2. szerda **Ézs 55,1-7**

„*...jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek...*” (3)

Íme a megmenekülés programja: aki felfigyel az Úr üzenetére, amit akár az írott, akár a hirdetett Igén keresztül helyez a szívére, és kész hitben elindulni Őfelé, magát eltökélve, hogy komolyan veszi Őt és útmutatását, az biztos lehet, hogy az életet választotta.

Március 3. csütörtök **Apcs 18,9-17**

„*Ne félj, hanem szólj és ne hallgass.*” (9)

Pál nem volt félénk természetű, de jól tudta, hogy elengedhetetlen környezetben az igazság mellé állni valóság-

gos kockázatot jelent. Hallgatni azonban egyenlő lett volna a vállalt küldetés feladásával. Arra hívott el az Úr, hogy szólj, hirdesd az Igét, tégy bizonyosságot győzelmeidről, és nem arra, hogy titkon megőrizd sértetlenségedet.

Március 4. péntek **Zsolt 126**

„*Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók.*” (1/b)

A szenvedést nem lehet kikerülni, még azoknak sem, akik egy adott kor viszontagságaiért személyes felelősséget nem viselnek. De micsoda öröm látni a hit értelmét, Isten igazságának és jóságának győzelmét a sötétség és erőszak felett!

Március 5. szombat **Ézs 60,1-5**

„*...sötétség borítja a földet...de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.*” (2)

Ki ne félt volna már élete során olykor, esetleg minden alkalommal a sötétségtől? Ilyenkor kiszolgáltatottnak érezzük magunkat, és a gonosz erők elszabadulásától rettegünk. Mégis, talán nem a sötétség elmúlásáért kellene könyörögnünk, hanem vállalni szent és szép hivatásunkat: világossággá lenni, Isten dicsőségét mindenek ellenére visszatükrözni.

Március 6. (Ötvened vasárnap) **Péld 3,5-12**

„*Bizodalmasd legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.*” (5)

Mint tudjuk, az Úr iránti szeretetnek teljes szívből teljes lélekből, teljes erőből és teljes elméből kell megvalósulnia. Az Úrnak felkínált „elme” olykor szemben áll az úgynevezett racionális földi értelemmel. De Isten útjai magasabbak. Ezért a teljesen reménytelen időszakokban sem veszítjük el bizodalunkat, azt a meggyőződésünket, hogy az Úr erős közsiklánk és megtart minket.

Március 7. hétfő **Luk 4,16-22**

„*Az Úrnak lelke van énrajtam...felkent engem...hogya foglyoknak szabadulást hirdessek.*” (18)

Az elítéltekkel szembeni társadalmi elutasítás általános jelenség az egész világon. A bélyeg ott marad azokon, akik letöltötték büntetésüket és kiszabadultak, sőt még azok sem ússzák meg hitelvesztés nélkül, akikről időközben kiderül, hogy igazságtalanul vádolták meg őket. A hívő ember azonban ezen a területen is követi Mesterét, és mentő szeretettel, elfogadással, az egyedi emberi érték tiszteletével fordul azok felé, akiket a társadalomból kirekesztve szabadságukban korlátoznak.

Március 8. kedd **Róm 5,1-5**

„*...a háborúság békeességes türelést nemz, a békeességes türelés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet.*” (3b.4)

A „háborúság” vagyis a megpróbáltatás nélkülözhetetlen ahhoz, hogy az ember türelmessé és állhatatos-

sá válják. Ennek az erénynek a megszerzése nélkül senki nem mondhatja magáról, hogy kipróbált és terhelhető. Ráadásul miután győzelmesen jutott túl a lelki harcokon, bizonyossága lesz afelől, hogy Isten ígéretei nem légből kapottak. Csakugyan el kellene kerülnünk életünk embert próbáló pillanatait?

Március 9. szerda

Luk 19,1-10

„...azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (10)

Zákeus különös történetének a tanulsága ez a krisztusi megállapítás. Minden reménytelen helyzetben sínylődőnek vigasza, és minden kétkedőnek reménye, hogy az igazán halottnak hitt, kilátástalan helyzetben lévők megtartója az „embernek Fia”, aki nem az igazakat hívogatja, hanem az elveszetteket.

Március 10. csütörtök

Dán 6,25-27

„...az élő Isten...uralkodása mindvégig tart.” (26)

A föld hatalmasai, a népek urai nem okulnak a történelemből, és nem veszik komolyan Isten Igéjét. Úgy képzelik: ők istenek, akik bármit megtehetnek, és bármédig gyakorolhatják megfellebbezhetetlen hatalmukat. Pedig egyetlen uralom tart örökké, és egyetlen hatalom megkérdőjelezhetetlen; csak az Örökkévaló Istennél van valódi erő, megingathatatlan, kétségbe nem vonható igazság és méltányosság. Neki ad számot minden földi hatalom.

Március 11. péntek

Hab 2,1-4

„...felfuvalkodott, nem igaz benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él.” (4)

Az elbizakodott (felfuvalkodott) ember mindig kiszámíthatatlan. Csupán egyet tudhatunk róla: egyedül önmagában bíz, s még az örökkévaló Istennel szemben is gyanakvó. Az igaz bátorsággal bízza magát Isten vezetésére, nem fél a kihívásoktól, és szándékaiban, tetteiben mindig az élet értékeit erősíti.

Március 12. szombat

Ézs 66,10-14

„Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én.” (13)

Az anyai vigasz nélkülözhetetlen az élet küzdelmeiben olykor megkeseredett férfi számára, és ezt az igazságot a másik nem is jól érti. A semmihez nem hasonlítható, odaadó, önfeláldozó anyai szeretet Isten végtelen jóságáról veszi a mintát. Másképpen ez az Ige is megerősít bennünket abban, hogy az Úr velünk kapcsolatos szándékai csak jók, mindenek ellenére azok, és mindenkor változatlanok.

Március 13. Böjt első vasárnapja **Mát 16,21-27**

„...mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (26)

Jézus akkor mondta ezeket a szavakat, amikor először hökkentette meg a tanítványait azzal, hogy szenvedni fog Isten akaratából. Bizony elkelnek felvilágosító szavai arról, hogy a végső győzelemben

nem olyanok osztoznak vele, akik mások eltiprása árán szerzik meg a maguk hatalmát és jólétét. A világ feletti uralom sem tudja ellensúlyozni azt a lelki kárt, amit a kísértővel való megalkuvó együttműködés okoz. Gondolkodj hosszú távon!

Március 14. hétfő

Mát 6,9-13

„...szenteltessék meg a te neved...” (9)

Nem Isten munkálkodik ezen, hanem nekünk kell mindent megtennünk, hogy Isten neve (megtapasztalható valósága) megszenteltessék életünk és szavaink bizonyágtételén keresztül ebben a nagyon is profán, földhöz ragadt világban. Ezért ne tőle kérjük, hanem neki valljuk meg, hogy készek vagyunk az Ő szentségét bemutatni és megőrizni.

Március 15. kedd

Mát 16,13-20

„...a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.” (18)

Az anyaszentegyház hasonló a példázatban említett kősziklára épült házzal (Máté 7,24kk). A veszedelmet elsősorban nem a külső támadások jelentik, inkább az alap hiányosságai. Aki vállalta a fáradságot, mélyre ásott és erős alapot vetett, az a legzivatárosabb időkben is tudhatja, hogy az egyház nem lesz gonosz elemek martalékává.

Március 16. szerda

1Pét 1,13-19

„...félelemmel töltsétek a ti jövevényiségetek idejét...” (17)

Az apostol nem arra bátorít, hogy egész életünkön át szorongjunk, gyanakodjunk és védekezzünk. Csupán figyelmeztet, hogy vegyük komolyan a szíveket vizsgáló Isten igazságszeretetét, a jó melletti rendíthetetlen elkötelezettségét, és ne játsszunk a bűnnel.

Március 17. csütörtök

Zsolt 59,2-5; 15-18

„...reggelenként zengem a te kegyelmességedet, mert váram voltál és menedékem az én nyomorúságom napján.” (17)

A zsoltáríró, akit sok baja mellett családon belüli ellenségeskedés is körülvesz, nemcsak hálát ad, mivel túljuthatott éjszakai félelmén és kiszolgáltatottságán, hanem az előtte álló napra előre megvallja és magasztalja a már eddig is megtapasztalt isteni hűséget. Jól tudja, hogy életét és sorsát nem ellenségei határozzák meg, hanem elhívó Istene.

Március 18. péntek

3Móz 19,9-15

„A te felebarátodat ne zsarold, se ki ne rabold.” (13)

Az együttélés szabályai között ez az intellemtől azokhoz szól, akiket általános, mai kifejezéssel munkaadónak nevezünk. Nagy kísértésük, hogy a haszon növelése érdekében visszaéljenek munkásaik kiszolgáltatottságával és azzal a helyzettel, hogy nem könnyű munkát kapni. Bizony, milyen sokan vonnak ítéletet magukra azzal, hogy figyelmen kívül hagyják az alkalmazottak védtelenségét! Isten ezt nem nézi jó szemmel, nem lesz áldás az így elért nyereség felett.

Március 19. szombat

Ám 4,6-13

„...olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott üszök, és mégsem tértek vissza hozzám, ezt mondja az Úr.” (11/b)

A igehirdető keserű tapasztalata, hogy a megátalkodott embert a csapások sem térítik az Úrhoz, ha nem jut belátásra. A tűzből kikapott üszök már nem állítható vissza sértetlen faanyagga. A benne elkezdődött fizikai és kémiai folyamat minden értékét eltávolította, semmire sem hivatkozhat, nem remélheti, hogy bárki hasznát veheti. Mire akkor hát gögös rátartisága és keménysége?

Március 20. vasárnap

Mát 20,20-28

„...az embernek fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon...” (28)

A tanítványok közötti rangvita örök. Hiszen ők is csak földi emberek. Jézus nem a versengést helyteleníti, nem a becsvágyat vitatja, csak máshová helyezi ennek terét. Azt mondja: igen, bátran igyekezzünk megelőzni egymást, de ne a kiváltságok, hanem az előzékenyebb szolgálatra való készség által.

Március 21. hétfő

Fil 1,14-21

„...esegő várásom és reménységem szerint...semiben meg nem szégyenülök...” (20)

Az erősebb és szolgálatában határozottabban igazolt testvér félreállítása némelyekben azt a hamis meggyőződést táplálja, hogy Isten nekik készít rzáltal nagyobb lehetőséget az Ő országában. A tiszta lelkű apostol viszont örül bármilyen indíttatású szolgálatnak, és egyedül Istentől várja a megerősítést és alkalmasságának bizonyítását.

Március 22. kedd

Mát 7,13-14

„...keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” (14)

Jézus szavaiból nem arra következtetünk, hogy nehéz dolog a vele való találkozás, csupán az lesz nyilvánvaló, hogy akik maguktól rátalálnak a helyes irányra, azok kisebbségben vannak. A többieket szüntelenül hívogatni és bátorítani kell, hogy ne torpanjanak meg a szoros kapu előtt, ne kedvetlenítse el őket, ha a tömegek pillanatnyilag a másik irány felé tolonganak.

Március 23. szerda

Róm 8,1-14

„...megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő tibenetek lakozó lelke által.” (11)

Az apostol Jézus feltámadása alapján látja lehetségesnek az újjászületését, ami nem csupán szellemi folyamat, hanem testben is végbemenő, meggyőző változás. Amikor testről van szó, akkor a negatív ösztönökre gondolunk, melyek kibékíthetetlen ellentétben állnak a lelki valósággal. Az evangélium szerint ez a halál állapota. Azonban Isten bennünk munkálkodó Szentlelke által az engedetlen test mégis meggyőző és hiteles életet produkálhat a világ szeme

előtt. Igen, ez az élő Megváltó által lehetséges mindannyiunk számára.

Március 24. csütörtök

Mát 11,2-6

„A vakok látnak és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak, és a siketek hallanak; a halottak feltámadnak, és a szegényeknek evangélium hirdették...” (5)

Jézus szolgálata nem csupán a szavak evangéliuma, hanem az egész személyiség, sőt az egész testi valóság gyógyítása. A megtérés kihat teljes életünkre, és ezt a vigasztaló üzenetet bátran hordozhatjuk akkor is, ha az említett vakságnak, süketségnek, testi fogyatékoknak vannak sokkal súlyosabb lelki megfelelői, és az igazi diadal az azokból való egyértelmű talpra állás.

Március 25. péntek

Jóel 3,15-17

„...az Úr az ő népének oltalma, és az Izrael fiainak erőssége.” (16)

Szívesen vonatkoztatjuk magunkra a Szentírás összes ígétét, de jó először azok kiváltságaért hálát adnunk, akiket eredetileg elhívott és kiválasztott magának az Úr. Ma ismét annak örvendezünk, hogy az Úr korunk politikai viharai közepette is megoltalmazza népét, és mellé áll, amikor magukról megfélemedezett emberek Izrael szidalmazásával meggondolatlanul ítéletet vonnak magukra.

Március 26. szombat

Zsolt 38

„Ne hagyj el Uram, Istenem, ne távolodjál el tőlem!” (22)

Noha jól tudjuk, hogy az Úr soha nem hagy el bennünket, sőt ígérete szerint minden nap velünk van, vagy ha eltávolodnánk is tőle, ő hűséges marad, mégis olyan jó panaszkodni és átélni azt a vigasztaló megerősítést, amivel ilyenkor betölti a szívünket!

Március 27. Böjt 3. vasárnapja

Ján 1,29-34

„...láttam és bizonyosságot tettem...” (34)

János monológjának kulcsszava a „láttam”. Jézust sokan látták abban az időben, de egyesek közömbösen átnéztek rajta, mások irigységgel tekintettek rá, volt, aki gyűlöletet érzett, más megbotránkozott benne. Olyanok is akadtak, akik gyönyörködtek, ha ránéztek, de János meglátta benne Isten Bárányát, és arról tett bizonyosságot, hogy Ő az Isten Fia. Vajon megláttad-e Őt így?

Március 28. hétfő

Fil 3,7-14

„...amelyek előttem vannak, nekik dőlven célegyeneset igyekszem...” (14)

Vereségre ítéltetett az a versenyző, aki menet közben a korábban megtett szakasz hibáit vagy részgyőzelmét elemezgeti. Ami már megtörtént, nem a tied. Ami előtted van, azt kell leküzdened. Légy úrrá az eddig még nem ismert mai nehézségeken. Lesz elég erő, hogy a célt győzelmesen elérd!

Március 29. kedd

Róm 6,1-5

„Eltemettünk... vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztott Krisztus...mi is új életben járjunk.” (4)

Az új élet nem a régi természetes folytatása. Szükségszerűen közbeiktatódik a régi élet számára való meghalásunk és eltemetetésünk. Ezt is jelképezi a keresztség. De Krisztus kegyelme által van folytatás! Ezt az új életet pedig nem zárja le többé az elmúlás mindent megsemmisítő reménytelensége.

Március 30. szerda

Jel 2,8-11

„Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.” (10)

Az üldözött smirnai gyülekezet attól kap bátorítást, „aki halott volt és él”. Az Ő tapasztalatából való bátorítás győz meg bennünket arról, hogy földi életünkben érdemes mindvégig hűséggel kitartani. Nem osztanak győzelmi koronát, babérkoszorút a cél előtt. Miért is adnád fel a táv felénél vagy a vége előtt!?

Március 31. csütörtök

Róm 6,6-14

„...szánjátok oda magatokat az Istennek...igazságnak fegyvereiül...” (13)

Miért érezzük elegendőnek, hogy testünket immár nem használja a bűn a maga szolgálatára? Isten akaratára szerint nem ez a végső cél, csupán nélkülözhetetlen feltétel ahhoz, hogy életünk hátralevő részében minden tettünkkel és életformánkkal az igazságért harcoljunk a sötétséggel szemben az esendők és gyöngék oldalán.

– ig –

HÍREK, IMATÁRGYAK

A Megbékélés Háza Hangversenysorozat keretében Samuel Sebastian Wesley (1810-1876) születésének 200. évfordulója tiszteletére január 24-én ünnepi hangversenyt tartottunk. Közreműködött Németh Zsuzsa vezényletével a Wesley Schola valamint Horváth Márton Levente és Kerékfy Márton (orgona). A műsorban Samuel Sebastian Wesley orgonára és kórusra írott művei hangzottak el. A szerző XIX. századi egyházzenesész, az [anglikán](#) egyház orgonistája és tehetséges zeneszerzője volt, a „muzsikus Wesley” utolsó tagja, egyben [Charles Wesley](#)nek, a metodizmus énekköltőjének unokája. Édesapja, Samuel Wesley (1766-1837) az anglikán egyházzenesének ugyancsak kiemelkedő zeneszerzője volt.

*

Február 3-5. között Gutenberg halálának 543. évfordulóján háromnapos, könyvvásárral egybekötött rendezvénynek adott helyet a Wesley János Lelkészképző Főiskola udvara, mely a középkor hangulatát is igyekezett megidézni.

Abaújkéri iskolánkból „eljöttek” a bárányok, baromfik, kecskék, Békásmegyerről pedig egy ló és egy szamár járultak hozzá a hely „korhű” képéhez. Aki megéhezett, megszomjazott, ételek-italok bőséges választékából válogathatott. A jó hangulatú ren-

dezvényt Iványi Gábor, a főiskola rektora nyitotta meg. Anita Plötl, a német nagykövetség kulturális referense ékes magyar nyelven méltatta Gutenberg jelentőségét, s örömét fejezte ki, hogy Magyarországon is fontosnak tartják a róla való megemlékezést. Ízléses fabódékban különböző kiadók könyveit lehetett megvásárolni.

*

Negyvenöt fős holland diákcsoport és három tanár érkezett hozzánk a Zwollei Református Főiskola szociális munka szakáról február 15-én. Dél előtt folyamán meglátogatták Dankó utcai intézményeinket, és találkoztak Iványi Gábor elnökkel. Bánlaky Pál, a Wesley Főiskola szociális munka szakának vezetője segítségével bepillantást nyerhettek a magyarországi szociális munka történetébe, találkoztak a helyi diákokkal, majd közös ebéd után négy csoportra oszolva meglátogatták a II. kerületi Bólyai Gyermekotthont, a Rákospalotai Leánynevelő Intézetet, a Nyíró Gyula Kórház Drogambulanciáját valamint egyházunk hajléktalan szállóját.

*

Egyházunk Békásmegyeren ill. Dankó utcai központunkban tartotta február 16-18-a között presbiteri találkozóját és közgyűlését. Foglalkoztunk többek között 23. konferenciai kérdésünkkel: *Szükséges-e valamilyen társadalmi kérdéssel kapcsolatban állást foglalnunk?* Ennek megbeszélésére nagyobb kör előtt került sor. A közgyűlés tagjai szolidaritásukat fejezték ki több jelenlevő filozófus, szociológus, író, közéleti személy iránt, akiket őszinte véleményük miatt a közelmúltban méltatlan támadások értek.

TARTALOM

Sóvárgás az elszalasztottakra	1
Krisztus elhívott követének	2
Kellemetlen kérdések	5
Viharos események	5
Engedd el	7
Még egy perc	9
Hírek, imatárgyak	12

Kiadja a
Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség
 H-1086 Budapest, Dankó utca 11.
 Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514
 ISSN 1216 7223
www.metegyhaz.hu metegyhaz@wjlf.hu
Technikai számunk: 0444
 Bankszámlaszám:
 OTP Bank Rt. 11708001-20520380
 Készíti a szerkesztő bizottság
 Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
 Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.
 Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalban.